

În acel atunci

Agafia

Atunci,
s-a deschis ochiul ceții,
tăcerea de spaimă și durere,
neputința mea
de a vedea,
de a înțelege,
de a crede.
Sclipirea senină din mâinile,
din zâmbetul tău
cobora în încolțirea altei ierbi.
Nu se mai țeseau anotimpuri,
dimineți și apusuri,
era doar starea aceea,
dintre veghe și așteptare,
dintre făptură și nălucă;
împietrea lacrima
să nu-ți tulbure frământul.
Mă strigai cu numele
celor plecați,
răscolitul adâncului
te purta mai aproape de ei
decât de mine.
Eu auzeam corbii cum bat clopote,
tu vedeai scânteia luminii
Atunci